

Štupo-ramo.

Ne boj Ivanek se, ne boj.
Zaupaj váme, bratec moj!
Z rokó okléni se vratú,
Z menój se smečaj brez strahú.
Jaz dobro vem za vsako pot,
Nikjer ne padeva pod plot.

Če štupo-ramo nesem jaz,
Obema res je kratek čas. —
Prav ljub bi nama bil konjle,
Da v tek zapodil bi ga blé.
Lepó voziček bi drdral,
Če kdo bi nama v dar ga dal;

Še lepše tečeva takó,
Radóstna vrískava glasno. —
Ko k teti prideva na dom,
Pa teti govorila bom:
Na prodaj dečka, evo, vam,
Prav dober kup ga vam prodam!
On skače rad in rad kriči,
Da vsakega uhó boli.
Največkrat bos je, gologláv,
Zdaj priden, zdaj nepridipráv. —

A teta vzame te v roké,
Poboža te in v shrambo gré.
Orehov, hrušek nama dá,
Da jedla bova jih obá. —

Kakó sta srečna sestra, brát,
Ljubezen vajin je zaklád;
Ljubeče vama naj srécé,
V življenji lajša vse gorjé!

Fr. Krek.

Iz spominov na babico.

V. ¹⁾

Naša babica je vedela mnogo pripovestij in pripovedek. Te nam je pripovedovala po zimi, ko smo prišli iz šole ter odloživši torbice stisnili se vsak v svoj kot na peči. Tudi Markovčev Nacek namreč in Erjavčev Franek sta rada poslušala babico in se grela na peči: zato sta prihajala često po šoli k nam vasóvat. Pripovedovala pa je babica danes veselo, jutri žalostno zgodbo. Največ jih je vedela izza časov, ko so hodili Francozi po naši deželi. Te je vse sama pomnila. Nekega dne nam je pripovedovala naslednjo zabavno dogodbico:

„Hudi časi so bili nekdáj, otroci moji“ — takó je najraje začenjala spomine iz préšlih dnij. „Le poslušajte!“

Grdini Francozi so naredili mnogo zlá, ko so leta devetega ká-li robánili po Kranjskem. Kamor so se zapodili, bilo je, kakor da bi bile prišle gosénice nad zelje ali repo. Vse so pobrali, kar so kje dobili; kdor ni hotel dati z lepa, dati je moral z grda. Najhuje pa je bilo, da ljudje teh grdob ponajveč niti razumeli niso, česa bi radi. „Kaj ménite, otroci, da so govorili, kakor mi?“ —

„Kakó pa, babica?“

„Vse drugače — kaj jaz stara sirota vem, kako vže. Mnogo vodé se je uteklo in mnogo kruha speklo od takrat. Toda ne motíte me, da nadaljujem!“

Takó je prijezdil nekega dne pred Šupčevo hišo v našej vasi francozok vojak. Ustavi konja, skoči z njega, priveže ga in gre v hišo. Domá je bila sama stara Šupka — Bog jej daj dobro, z mojo staro materjo sta bili iste starosti — vsi drugi so bili na polji. Za pečjó je sedela in molila. Tedáj stopi Francoz v hišo.

„Baba, ópsa!“ zavpije nad starko. Šupka se prestraši, da jej zdrsne molek iz rok. Vedela je, s kom ima opraviti, ali razumela ni, česa hoče Francoz.

„Baba, ópsa!“ ponovi slednji svojo terjatev. Šupka ga gleda kakor okamenela.

„Ópsa, ópsa, ópsa!“ zakriči Francoz tretjič nad starko in udari tako silno s puškinim kopitom ob mizo, da jej pri pričú odbije jeden vogel.

¹⁾ Glej „Vrtec“ 1891. I., šte. 5. in dr.